

Getuigenis kristof Stubbers

Tijdens mijn opnames en de jaren na mijn opnames- ik werd meerdere malen opgenomen met psychoses- had ik veel last van stigma en zelfstigma. In de psychiatrie zag ik hoe er een strikt onderscheid gemaakt werd tussen personeel en patiënten. Buiten de psychiatrie durfde ik mij vaak niet 'outen'. Als men mij vroeg naar mijn werk, maakte ik mij er vaak met een smoes van af, of stakte het gesprek. Ik voelde mij minderwaardig. Mijn identiteit was 'psychiatrisch patiënt'. Als ik gids in het bezoekerscentrum zeg ik altijd: ik had 2 ziektes. Eerst psychose, daar ben ik grotendeels van hersteld, maar de tweede ziekte is het psychiatrisch patiënt zijn. En dat duurt vaak nog langer dan die eerste ziekte.

Nu ik al een aantal jaren stabiel ben, ebt dat stigma en zelfstigma langzaam weg. Ik volg een opleiding ervaringsdeskundige in Heverlee, ik ben werkzaam in verschillende werkgroepen in het psychiatrisch centrum van Geel en ik begeleid daar ook een herstelgroep. Mijn zelfvertrouwen neemt stelselmatig toe en ik schaam me er ook minder voor dat ik een psychische kwetsbaarheid heb.

In het bezoekerscentrum wilden we duidelijk laten zien dat mensen niet samenvallen met hun ziekte.

In een film van 10 minuten laten we zien hoe ervaringsdeskundigen terug in hun eigen kracht gaan staan. We zien hoe mensen opnieuw rollen gaan opnemen.

Marlies zien we als gids in het bezoekerscentrum, ik die een herstelgroep begeleid, Danny en Willy als kunstenaar, Julienne als poetsvrouw,...

Mensen gaan terug rollen opnemen buiten het "psychiatrisch patiënt" zijn. Zo krijgen ze terug zelfrespect en zoals Gust het als kunstenaar verwoordt: door zijn tentoonstellingen, vermelding in catalogus, krijgt hij ook een zekere status. Hij voelt zich nu eerder kunstenaar, dan psychiatrisch patiënt.

De bezoekers worden door twee ervaringsdeskundigen gegidst. Wij brengen gedeeltelijk ons herstelverhaal en de mensen kunnen in dialoog treden met ons en zo zien dat we ook 'gewone' mensen zijn en geen 'zottekes'. In Geel en omstreken wordt immers nog altijd gesproken over de 'zottekes van Geel'.

Iedereen vertelt wat hij wil vertellen. We kunnen ook te maken krijgen met 'moeilijke' vragen, dat het té dicht komt. Daar leren we mee omgaan, door ook onze grenzen te stellen.

We hebben met onze gidsengroep ook eigen gedichten op de muren gekleefd, over onze aandoening, maar vooral over ons mens-zijn.

In de tuin staan deuren met spiegels waar bezoekers geconfronteerd worden met uitspraken over psychische kwetsbaarheid.

Ook in de tentoonstellingsruimte staan nog teksten i.v.m. Stigma. Wat mensen allemaal zeggen, dooddoeners: bezoekers kunnen hierover nadenken.

Er is ook een tentoonstellingsruimte met kunst uit kunsthuis Yellow Art. Een aantal van onze ervaringsdeskundigen zijn ook kunstenaars in dit kunsthuis dat verbonden is aan het psychiatrisch centrum. Het gaat hier niet om therapie, maar om mensen met een hoge begaafdheid in de kunsten. Het kunsthuis werkt op de grens tussen 'outsider'kunst en het 'normale' kunstcircuit. Er komen ook, soms gekende, kunstenaars workshops geven.

Het bezoekerscentrum bestaat uit 2 gebouwen. In het eerste gebouw is onze film te zien, gaan we hierover en over ons eigen verhaal in gesprek en is de kunst te zien.

In het tweede gebouw is vooral informatie. Er hangen panelen met info over het opz in het

algemeen. Er is een tijdslijn met de algemene geschiedenis van de psychiatrie en de specifieke geschiedenis van de Geelse psychiatrie.

De Geelse psychiatrie is vooral bekend door de gezinsverpleging. Psychiatrische patiënten worden al eeuwen opgenomen bij gezinnen in het Geelse. Over deze geschiedenis is er ook tekst en beeld.

In dit tweede gebouw kunnen de mensen vrij rondlopen en de info bekijken en als ze willen kunnen ze ons aanspreken of een woordje uitleg vragen.